

GYVENIMAS BE STOGO

Apsaugok, Viešpatie, gyventi be tokio stogo, apie kuri pagalvojote. Benamių (su pavažiavusiais savos galvos stogais) pakanka, bet ir tie nuo šalčio, vėjo ir lietaus slepiasi po balkonais, rūsiuose arba susimeistrauja kokį plastikinį stogelį ir, gerdami pilstuką ar netgi patys jo išsivarydami, nesirdami prakencia žiemą. Lietuvoje be stogo (apie kuri pagalvojote) neišgyvensi. Kalbėsime apie kitoki, taip pat labai pagaidautiną stogą, be kurio gyvena aštuoniasdešimt procentų Lietuvos gyventojų, nauja nepriklausomos Lietuvos kasta, kitaip dar vadinama burokais ir runkeliais, prastuomene bei atstumtaisiais.

Komunistų partijos vadas, šiek tiek pasėdėjęs naujose nepriklausomos Lietuvos jam suteiktose pareigose, nei iš šio, nei iš to apreiškė, kad nuosavybė (nesvarbu, kaip įgyta) yra šventa ir neliečiama, o kiekvienas turintis normalią galvą pilietis privalo turėti milijoną arba tokios pat vertės turto. Maniau, gal jam stogas pavažiavo. Bet ne. Taip pranešti jam liepė paslaugi ponias, kuriai už ilgametį darbą valdžios vyras buvo atsilyginęs valstybei priklausančiu viešbučiu. Gudri moteris nenorėjo tokiu ryškiu praturtėjimu išsiskirti iš kylančios aukštuomenės, be to, jos planuose buvo privatizuoti patį valdžios vyrą, todėl paprašė, kad mylimasis apreikštų tautai apie atgimusią šventą ir neliečiamą nuosavybę. Ponas nuo visuomenės slėpė savo klintoniškas nuodėmes, todėl neklausyti

mylimosios prašymo neišdrįso. Dar tarybiniais laikais, kai tokios nuodėmės (kurias dabar atleidžia eilinis kunigėlis) buvo draudžiamos, jis svetimavo su gudriąja ponia (ir ne tik su ja), bet skirtis su savąja teisėtąja, kaip ir Klintonas, neketino. Už jį ketino gudrioji ponia. Gavusi viešbutį ir paleidusi savo teisėtąją, padedama paparacų, pasiėmė mylimąjį ir sudarė triumviratą. Padedama dviejų didžiavyrių – premjero ir tautos tėvelio – moteris pagimdė stogą, kad uždengtų naujuosius Lietuvos ponus.

Ponios stogu tapo naujas vyras. Be tokio stogo nebūtų viešbučio, vilų, privatizuotų ežerų pakrančių, kelių, tiltų, turtų, vestuvių, jubiliejų. Pagimdytas stogas išsiplėtė ir tapo visos aukštuomenės apsauga ne tik nuo lietaus, audrų ar kaitros, bet ir nuo prokuratūros, kurios sankcijos privalėjo prigriebti visus, sugriebusius po milijoną. Gal ir būtų prigriebe, bet prokuratūrai ir visai teisėsaugai patiko Vyriausybės jiems pasiūlytas nepakaltinamumo stogas.

Apvaisinęs privatizaciją, prichvatizaciją ir nekilnojamąjį turtą pavertęs kilnojamuoju (nes jo poniai prireikė savo žemes iš Anykščių persikelti į Vilniaus rajoną), tautos tėvelis, pritariant bendražygiams, visuomenę suskirstė į elitinę nomenklatūrą, o nenugriebusius milijono nustūmė į naujai sukurta buroko bei runkelių kastą, kurioje atsidūriau kartu su aštuoniasdešimt procentų visos tautos. Mums skirta dirbti, tarnauti aukštuomenei, mylėti tėvynę ir atsakyti už aukštuomenės darbus, poelgius bei visas didžiąsias jų ir savo nuodėmes. Tačiau ir mums, jeigu bėdai ištikus norime išgyventi, kartkartėm reikalingas nors menkas stogelis, kurį, kad ir kaip keista, gali suteikti ir suteikia tokie pat bestogiai. Laisvo elgesio mergeles dengia bestogiai, o dabar dar ir basi policininkai. Dengia gerai. Adresai yra žinomi, sąvadautojai vaikšto

laisvi, laimingi, gerai aprenkti. Jų plaštakės savo paslaugas skelbia didžiausiame dienraštyje arba pasikėlusios sijonus ir išpūtusios krūtines lėtai vaikšto apie stotį, bet pagauti jų neįmanoma. Jas, kaip ir narkotikų pardavėjus čigonų tabore, dengia teisėsaugos stogas. Policija ir mergeles įrodė, kokia neįveikiama galybė yra vienybė. Bėda, kad mes, burokai, tokia savo galybe nesinaudojame.

Burokai ir runkeliai

Kastos pavadinimas genialus, genialaus tėvelio sugalvotas. Tiek pašariniai, žemelėje augantys, tiek žmogiškieji runkeliai su burokais skirti pašarui: pirmieji – veislinių galvijų, mes – išrinktųjų. Nuo atsakomybės, o kartais net nuo darganų saugančio stogo neturime. Esame nereiklūs dirvožemiui, drėgmei ir net atsparūs šalčiui. 2008–2009 metų žiemą bandymas sumažinti žmogiškųjų buroko klasę šalčiu ir dideliais mokesčiais už šilumą nepavyko.

Valdančioji aukštuomenės kasta prisipažino dėl neteisėgai didelių mokesčių surinkimo, bet burokams permokėtų pinigų negrąžins. Esą dėl nepavykusio projekto moraliai nukentėjo jo kūrėjai, tad jiems privalu atlyginti buroko pinigais. Be to, kas nors turėjo likti ir projektą patvirtinusiems.

Burokams priklauso visi valstiečiai, dalis tarnautojų, motinos, pensininkai, vaikai iki aštuntos klasės, mokytojai, kai kurie medicinos ir kultūros darbuotojai bei visi kiti privilegijų neturintys piliečiai. Tokių susidaro aštuoniasdešimt procentų visos tautos.

Valdančiajai aukštuomenei priklauso visų partijų, Vyriausybės ir valstybinių įstaigų vadovaujantys pareigūnai, tei-

sininkai, banditai, kai kurie pramogų verslo atstovai, jų su-
tuoktinės, meilužės, visi, turintys pastovų stogą. Tam luomui
nori nenori reikia priskirti ir sportininkus su laisvo elgesio
mergelėmis, nes abi šios grupės (už didesnius pinigus) pa-
siduoda bet kam. Už tokį tėvynės garsinimą sportininkams
suteiktas netgi tvirtas, nuolat juos dengiantis stogas.

Aukštuomenei priskirtini ir iškilesni vagys, taip pat išdo bei

**Mums skirta dirbti,
tarnauti aukštuomenei,
mylėti tėvynę ir atsakyti
už aukštuomenės darbus,
poelgius bei visas
didžiąsias jų ir savo
nuodėmes.**

Europos Sąjungos lėšų grobikai,
turintys prokuratūros, Vyriausy-
bės ar partijų stogus. Dėl tokio
ryškaus iškilųjų luomo užterštu-
mo padorių burokų dalis ten ne-
siveržia, bet norinčiųjų pakanka.
Kai kuriems pasiseka, bet jeigu
tupintiesiems burokų lysvėje tiek
pavažiuoja stogas, kad su aukš-

tuomene nesidalija, bet grobia tik sau, jais užpildomos mūsų
prestižinio kalėjimo kameros.

Nepaisant pateiktų pavyzdžių, burokų kasta užteršta ma-
žiau nei elitinė. Mūsiškių dauguma ką nors naudinga dirba,
ką nors kuria, kuo nors tiki ir ko nors tikisi. Mums priskirtina
ir visiškų bestogių, besimaitinančių konteineriuose, gildija.
Tos gildijos nariai skiriasi nuo nomenklatūroje išitaisiusių
banditų tuo, kad vagia ir žudosi tarpusavyje tik dėl nakvy-
nei skirtos vietos po paprastu stogu, dėl pagrobto pilstuko
ar alaus.

Burokai su runkeliais nėra skurdžiai. Jie neretai važinė-
ja nuosavomis mašinomis, turi televizorius, kompiuterius,
skaito laikraščius ir net knygas. Valdžiai dirbant naktimis,
atstumtieji dirbo tokiam paros metui Viešpaties skirtą darbą,
dėl to turėtų padidėti mūsų gimstamumas.

Yra praturtėjusių arba pagarsėjusių bestogių burokų, nesu-
prantančių, kokiam sluoksniui priklauso. Galimybė pasiti-
krinti paprasta. Nė vienas net iškilusias, gražiausiai apsi-
rengęs, visuomenei žinomas Burokas su savo Runkele nebus
įleistas ne tik į labdaringą puotą Rotušėje, bet net užsimokė-
jęs niekada nestovės nupaveiksluotas aukštuomenės žurna-
luose. Kaip atrodytu, jeigu šalia raganos, kailių karalienės ar
Boso su Uspu Psichu atsistotų – nors ir nukirčiuoti Juozuko
mados kirčiu – išpūtę krūtines ir atstatę tekintas kojas Buro-
kas (koks nors tolimųjų reisų vairuotojas) su savo Runkele
(pavyzdžiui, vaikų darželio auklėtoja). Arba išivaizduoki-
me aukščiausios kategorijos burokus rašytojus, kad ir Grada
Auską su Apu Čiučiu, rašaluotais pirštais apglėbusius tiuliais
pasipuošusias Pakšę Ienę ir Paulą Slauskę. Besisukdami val-
so ritmu, kalbėdami damoms apie Kantą ir Šopenhauerį, jie
naginėmis apautomis kojomis tikrai numindys tūkstančius
kainuojančias partnerių basutes.

Apgailestaujantys, reiškiantys susirūpinimą ir pasipiktinimą

Kai pateptieji valdyti, darydami tvarką ir teisingumą, už-
draudė pensininkams dirbti, likau su šešių šimtų litų pensija
ir kaip daugelis tokių sumaniau rašyti memuarus. Rašytojai
išijaučia į savo herojų gyvenimą. Jeigu jie sotūs, laimingi ir
gerai aprenkti, tai ir juos vaizduojantieji tokie jaučiasi. Rašy-
tojai rašydami net pavalgyti pamiršta. Gerti nepamiršta. Be
gėrimo daugiau kaip keturiolika dienų negyvensi.

Atsisėdusi su pieštuku ir popieriaus lapu, nežinojau nei
ką, nei kam, nei apie ką rašyti. Atsiminusi, kad kišenėje – de-